kopik tagawaraks. Nende korjatud tagawara kopikutega ostis tema omale aega mööda künka sauna päriseks ja olid temal kõik muud maksud igakord korra järele äramaksetud, nii et tema üle iialgi nurisemist kuulda ei olnud. Pühapäewal ei teinud ta iialgi tööd, waid pani oma pitka siniše kuue selga, naene wõttis musta kalewi-ülikonna katteks, punase rätiku kaela ja walge siidi tanu päha, kus ta siis wäga kena wälja nägi, ja läksid siis mõlemad üksteisega kirikusse.

Madis ja Kaie wiisid iga kord pühast kojast hää meele ja rõõmsa südame kodu ja kui nädal otsas oli, tõid säält jälle uut rõõmu. Aga ometi tulid Madisel aega mööda kes teab mis mõtted ja siis oli ta kurb ja nukker. Kaie pani seda tähele ja küsis: „Madis, mis sull on?" Tema wastas aga ikka: „Mis mull siis on?" ja olli selle pääle wait. Kaie mõtles, et Madis pidi uue kinga mustri wälja-arwama, sest mõisa tüdrukud olid öölnud, et pitka laia ninadega kingad ilusamad olla. Seda ta wist uurib ijärele — mõtles naene ja kannatas kaua, lootes, küllap wiimaks näen. — Aga kannatus on inimesel nagu lõng, wiimaks katkeb. Ega Kaiegi muud polnud kui inime: kord keeres jälle, lõng läks näpu wahel katki, ja kohe tema keel lahti ja küsis: „Madis, kas uus kinga-muster pea kães?" — „Mis kingamuster?" wastas mees imeteledes. „Noh, uus muster, mis sind juba kaua aega waewab! — Ehk on sull üks teine mure, teised mõtted olnud? ütle!" „Oh, oh, Kaie," õhkas mees, „mis ma sest räägin!" ja nende sõnadega hakkas ta tubliste nahka taguma. „Helde Jumal," hüüdis Kaie, „sa õhkad, ega sa ole haige?" „Jah, Kaie, olen haige, aga haigus on südames! Waata, mis ma alati mõtlen: oh see oleks wäga armas, oleks wäga kena — — —" „Kallikene," kisendas naene, „juba jamsib!" oh ma waene, wiimaks ta sureb weel! Kuule Madis, räägi mis sull on?" „Noh waata," kostis teine, ei ma jampsi, ega ole ka suremas, aga ma pidin ütlema: oleks wäga armas, kui meilgi oleks niisugune wäikene, jookseks tuas ümber,